Не відмовиш тому, хто подивиться так…
Є у мене новесенька гральна колода,
Дрібка доброї кави. А ще на крайняк
Перевірені теми про моду й погоду.

Головне – не спинятись. Про все, і ніщо…
Як же важко даються легкі теревені.
Лікар, мабуть, сказав би щось мудре про шок,
Прописав би пігулки супроти мігрені.

А чи просто розраяв словами про шанс,
Я ж боюся питати і щось сколихнути,
Бо ж не все він лікує той хвалений час,
І не кожну людину рятує у скруті.

Та й не кожен розкриє всі карти у грі,
Свої сльози гіркі понесе межи люде.
Очі юної жінки сухі і старі,
А вона все шепоче: "якось воно буде…"

Щось зірвалось, згоріло, за обрій зайшло,
Я торочу їй далі про літо, про справи,
Безпорадно верчусь за кухонним столом,
І не знати навіщо заварюю каву…

Дочекатися сонця… Не скоро зійде…
Я й сама мовчазна у життєвих закрутах,
Ніч стіка фіолетом крізь личко бліде,
Та про що говорити людині у скруті?

Зігрівати окріп. Підбирати слова.
Головне не сама, і хоч трохи тепліше.
Місяць дивиться в шибку як мудра сова,
Тільки ранок за ніч є направду мудріший.

Тож читаю їй вірші, смішливі листи,
Я ворожу на картах їй лагідне літо…
Їй не можна іти. Їй ще рано кудись там іти,
Най хоч трохи душа перестане боліти…

Наталя Дзюбенко-Мейс